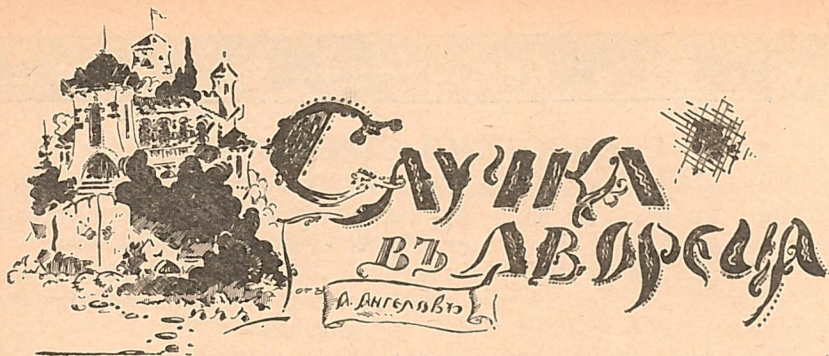

Живѣлъ преди много години въвъ приказния си палатъ царь честитъ, доволенъ и много богатъ. Обичали го всички, че мъдро управлявалъ. И този, кой на портитѣ почукалъ, най-щедро го дарявалъ. Щастливъ билъ този царь, че Богъ за даръ му далъ билъ дъщеря, красива като фея, като птичка, що дошла е отъ райската горичка. Всички смаяни отъ красотата, свеждали чела си съ поклони до земята. Но имала царкинята сърдце студено, сякашъ въ ледъ било смразено и тъпкала безъ жалъ цвѣтия и птичкитѣ по дърветата пропждадала съ гнѣвъ и викъ. Обличала се най-богато, потъвала въвъ пухъ и злато, и велможитѣ велики, старци вече, ги карала да се покланятъ отдалече, а въ своитѣ чертози въ скъпи, тежки балдахини, чакала кога ще мине отъ далечнитѣ страни, отивждъ деветѣ планини, принцъ младъ и богатъ, да остави предъ нозе ѝ ковчеже пълно съ сапфири и елмази и я поиска за жена, а следъ това, главата му въ даръ да вземе, загдето осмѣлилъ се той да я погледне.

Веднажъ въ късенъ часъ предъ портитѣ на двореца, съ смиренieto на мъдреца застаналъ момъкъ бледъ и прашенъ, погледналъ около поуплашенъ, тихо стѣпилъ на земята и почукалъ на вратата. Отворилъ му тамъ ключарьтъ и съ воеводи боляри го завели бледъ предъ царя. Всѣки гледалъ тамъ съ насмѣшка тазъ осанка въ жалка дрешка, гдето идва отъ града съ стара арфа на гърба. Добриятъ царъ по брадата се поглади, позакашля се и рече :

— Е кажи ми, момко млади, виждамъ идвашъ отъ далече. Какъ така се ти намѣри и почука въ мойтъ царски двери ?

— Азъ искамъ царю да посвирия. Да разкажа за зефира, за цвѣтия нѣжни миризливи, за поточетата бързи и пѣнливи, за скалитѣ, за орлитѣ и тревата, за пчелитѣ работливи, за красивия безкраенъ Божи свѣтъ.

— Хубаво, — отвърна царьтъ пакъ и даде знакъ. Почни !

... Надъ кулитѣ островърхи, надъ спящитѣ цвѣтя, надъ морнитѣ тревички, надъ бистрата вода съ лилитѣ въ нея пѣсенъ се разнесе отъ сребърнитѣ струни. Лѣхътъ на теменуги, обгърналъ нощта, се смѣси съ пѣсенъта и се понесе нагоре къмъ сребриститѣ мъждукащи звезди. И морнитѣ войници на алебардитѣ чела подпрели, едва си дѣхъ поели, поглеждаха къмъ тъмния просторъ и чакаха да видятъ съ взоръ пѣвца чудни съсъ вълшебнитѣ звѣнчета. . . И тихо, много тихо носѣше се въ нощта пѣсенъта на младия пѣвецъ, слушаха я въ сънъ лебедитѣ въ водата и роснитѣ